

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versvs V. Tibi soli peccavi, & malum coram te feci, ut justificeris in
sermonibus tuis, & vincas cùm judicâris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

sed etiam ut significat *adversus*; imaginando tibi, quòd aspicias Peccatum instar Draconis immanis, qui tantum tibi mali intulit, & qui tantum adhuc inferre potest, si non attendas tibi. Hinc sicut ille semper in id intentus est, ut pugnet contra te, & bellum tibi moveat; sic tu vicissim in id intentus esse debes, ut bellum ipsi moveas: adeoque simul dicere possis: *Peccatum meum contra me est semper: & ego semper contra peccatum meum.* Væ illis, qui pro eo quòd peccatum suum semper ante oculos habeant, semper illud à tergo habent! Hi enim vero, ut dicamus rem ipsam, neque medentur ullatenus malis præteritis, nec unquam tueri se possunt contra futura, licet imminetia.

VERSUS V.

Tibi soli peccavi, & malum coram te feci, ut justificeris in sermonibus tuis, & vincas cum iudicaris.

- I. **C**ONsidera, quòd cum vellet David, magno illo dolore peccati admissi impulsus, aut exaggerare, aut saltem cum fide exponere omne malum, quod à peccato suo, aspectui suo semper obversante, exprobrari sibi audiebat, videatur nunquam debuisse DEO dicere, quòd ipsi soli peccaverit: *Tibi soli peccavi*: sed quòd etiam peccaverit contra plures alios; ut & ex adulterio, & cæde injusti, plus satis ipsi apparebat. Sed advertite animum, & vid. bis, Davidem tantum dixisse, ut plus non potuerit. Et primò quidem dixit *Tibi*, & cur hoc? quia non poterat dicere *in Te*. Quisquis peccat, rectà nunc DEUM, nunc Proximum, nunc semet ferit. Nunc DEUM, ut faciunt Impij;

Impij; nunc Proximum, ut Iniqui; nunc se tantum, ut facit quilibet etiam postremus in peccantium caterva. Hoc posito, peccaverat quidem David contra se modo non simplici, uti & contra Proximum; at contra DEUM nullam unquam Sacrilegij noxam quoquo modo contraxerat; & idcirco cum non posset DEO dicere *Peccavi in Te* dixit, *Tibi*: quisquis enim quocunque demum modo peccat, mox DEO tanquam Judici suo summo, aut veriùs, soli, reus constituitur. *Qui peccaverit mihi, delebo eum de libro meo.*
Ex. 32. v. 35.

Præterquam quòd, dum dixit *Tibi soli* nullo modo negavit David, se etiam contra alios deliquisse. Quid igitur propositum sibi habuit ita loquendo? voluit indicare, id quod sibi præ quovis alio dolebat in peccato, esse parvum illum respectum, quem erga DEUM habuerit. Animus ejus ita semper occupatus erat gravi ista consideratione, ut præ DEO contempto, parum aut nihil videretur Vxor violata, & Maritus occisus.

Ceterum si videre vis, infelicem non id spectasse allatis verbis, ut quidquam detraheret de enormitate delicti sui, sed potius adderet, observa dixisse illum DEO, non *Tibi solum peccavi*, sed *Tibi soli*, hoc est, *Tibi, qui solus es*. Esse solum, jus est prærogativum, ita DEO proprium, ut olim nomen ejus censeretur. *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine, nonne tu, qui solus es?* Job. 14. Quam igitur temeritatem non est passus David admisisse se peccando? Siquis alius esset major DEO aut saltem illo non inferior, ad quem appellare liceret, confugere, se vertere post peccatum; temeritas tanta non videretur esse. Sed dum ille solus est Judex, atque adeò à quo provocari non possit, pro! quæ ista est audacia transgredi tam multas leges ab eo latas & scriptas caractere tam per-

D

spi-

spicuo ! Ecce igitur, quomodo humilis noster Pœnitens, ad consequendam desideratam veniam proprium delictum non conatus sit elevare, ut tu existimabas, cùm dicentem audiisti *Tibi soli peccavi*; sed illud potiùs amplificârit, quæ est vera ratio placandi DEUM. Tu quid ea in re facis? Faxint boni Superi, ne minimum, quod in peccato tuo tibi displicet, sit offensa DEI: sic ut illud tibi doleat ob aliquam ignominiam, quæ ex eo in te redundavit, aliquam jacturam, aliquam sinistram sortem, quæ tibi obvenit; parum autem, aut penitus nihil ob contemptum DEI Legislatoris tui. Non est hæc justa dolendi norma. *Ego dixi: Domine miserere mei, sana animam meam, qui peccavi tibi. Psal. 40.* Hæc est præcepta à Sanctis norma: hujus tamen sortis non est illa, quâ multi utuntur.

II. Confidera, aliquorum opinionem esse, quòd David dixerit DEO *Tibi soli peccavi*; ut indicaret, quod ipse, tanquam Rex, nemini alteri, præterquam ipsi soli, obligatus fuerit reddere rationem; adque idcirco, veniâ ab ipso impetratâ, non haberet porro quod formidaret. Locum istud haberet, si magis sollicitus fuisset David de pœnæ, quàm de culpæ veniâ. Sed quis hoc credat? Longè magis illum sollicitum habebat culpæ, quàm pœnæ venia. Ad consequendam autem veniam culpæ nihil serviebat immunitas ab omni altiore potestate humana, cum obedientia & subjectione soli DEO debita. Demus enim, verum esse, quòd Principes in hoc Mundo non habeant, qui ipsos punire possint; non tamen idcirco eximij sunt ab omnibus legibus, etiam divinis. An enim ipsorum Adulteria non sunt vera Adulteria? Ipsorum homicidia non sunt vera homicidia? an fortassis in ejusmodi delictis minor est Principum, quàm Privatorum culpa? Quin imò major est ob
exem-

exempli, quo aliis præeunt, pravitatem, quod tanto fragorem edere majorem solet, quò Torrens ejusmodi altiore è loco præcipitat. Si igitur David, tam verè dolens, DEO dixit *Tibi soli peccavi*, non id dixit, ut Regem se profiteretur, nullius alterius, præterquam DEI, potestati obnoxium; veriùs id dixit ad indicandam enormitatem delicti sui, dum negotium illi fuit cum DEO, qui est Judex unicus, Judex planè omnium; nec tamen pensi habuit omnem ejus prohibitionem suis subijcere pedibus, & audacter transgredi; *Tibi peccavi qui solus es*. Et tu de te ipso quid dicces, qui toties idem facere ausus es, nec tamen rei atrocitatem apprehendis? Dices fortassis DEUM, etsi solus sit Judex, esse tamen Judicem benignum. Imò benignissimus est. Hoc tamen quid facit ad insaniam tuam excusandam? Si benignus est, cave unquam obliviscaris, esse etiam unicum: *Videte quòd ego sim solus*. Deut. 32. v. 39. Solus nimirum est, qui misericordiam exhibere possit, quâ post admissam culpam opus habes. *Ego occidam, & ego vivere faciam ibid.* Hac autem si uti ille nolit, dic infelix, quid te fiet? cui alteri supplex accides? Quanto ampliùs tibi fidis, quia ille misericors est, tanto plus habes quod metuas, quia ipse solus est: *Quis non timebit te Domine, quia solus pius es?* Apoc. 15. v. 4.

Confidera, magnam omnino esse illius audaciam, qui contemnit jussa Judicis talis, qualis est quem dicebamus; solus nimirum in toto Mundo: *Ipse enim solus est, & nemo avertere potest cogitationes ejus*. Job. 23. v. 13. Quanto tamen major est illius insania, qui non contentus illa nihili pendere, & violare, insuper illa violat in ipsiusmet ejus oculis? & tamen hoc quoque factus est David, quando addidit: *Et malum coram te feci: cum probè intelligeret infelix,*

D 2

lix,

III.

lix, quod quantumcunque ipse conatus esset vitare oculos hominum, in sceleribus à se admissis, non tamen vitaverit oculos DEI. Hoc autem cum ita haberet, quid aliud supererat reo tam misero, quam ut victas DEO manus daret? Quamdiu res est cum Judice, solo quidem, sed non conscio eorum quæ gesta sunt, semper aliquid spei superest evadendi. Ubi enim Judex rescire voluerit, quid Reus admiserit mali, solus id agere non poterit: opus erit Accusatoribus, Actoribus, Testibus, quibus iudicij ordo nitatur. Ad eum Judex ipse suis oculis aspexit facinus, quid tum porro habet quod quaerat? Idcirco tam sapienter hinc David dixit DEO, & *malum coram te feci, ut justificeris, hoc est, ita feci, ut justificeris in sermonibus tuis, & vincas cum judicaris*, aut judicaveris, quod idem est. Si DEUS ipse non vidisset malum, justificaretur in sententiis, quas fert, in sermonibus aliorum, in sermonibus scilicet deponentium, non in suis. Sed quia ipse videt, *justificatur in sermonibus suis*. Ad convincendum scilicet Delinquentem, ut Reum, & ad demonstrandum se Judicem justum in eo damnando, non erit opus DEO quoquam, qui compareat coram tribunali instructus prægrandi volumine Actorum, ad justitiam damnationis, in quacunque causa promulgatæ, vindicandam. Satis erit tali Judici dicere: *Perspecta mihi abunde sunt omnia, quæ perfidus iste admisit, meis hisce oculis vidi. Ego sum Judex, & Testis, dicit Dominus. Jer. 29. v. 23.* Atque hoc est, quod ad majorem sibi ruborem excutiendum, David hinc DEO voluit exponere, fatendo se reum extra omnem excusationem. Tu interim adverte tantisper animum, quid sit peccare sine arbitris, quos Rex iste solers omnes exclusos voluit. Quære, licet, noctis tenebras ad DEUM offendendum. Clau-
de ostia,

de ostia, velo fenestras obnube, intimos cubilium recessus
pete. Quid totum tibi proderit? An minùs fortassis ibi
præsens DEUS, quàm in foro publico? *In omni loco oculi
Domini contemplantur bonos & malos. Prov. 15. v. 3.* Quod
cùm ita sit, quocunque demum è loco boni, quocunque è
loco mali vocentur ad tribunal Christi, perinde omnino
erit. Omni in loco præsensem sibi illum habuerunt, sive
cùm bene, sive cùm malè agerent.

VERSUS VI.

*Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum, & in pec-
catis concepit me mater mea.*

CONsidera, istud enim esse particulam, quæ orationem I.
posteriorem cum priore connectit, cujus ea vis est,
ut reddat rationem ejus, quod ante dictum est. Jam
coeperat ostendere David, DEUM in ferenda de ipso sen-
tentia triumphaturum, se verò victum iri: *vinces cùm judi-
câris*: & ad hoc adstruendum, firmamentum adduxerat,
quo nullum in hoc genere potentius; ipsius scilicet Judicis
in scelere admittendo præsentiâ. *Malum coram te feci.*
Et tamen hoc ille non contentus, descendit insuper ad hoc
demonstrandum ex Præsumptionibus, quæ nascebantur ex
pravis Rei propensionibus, & idcirco subiecit: *Ecce enim
in iniquitatibus conceptus sum, & in peccatis concepit me ma-
ter mea.* Præsumptiones istæ, ut verum fateamur, viden-
tur planè esse supervacaneæ. Ubi enim Judici de delicto
evidenter constat, de quo ferenda est sententia, quid ipsi
Præsumptionibus opus est, ut rectè judicâsse demonstretur?
Præsumptiones substituuntur, cùm desunt argumenta cer-
ta, &